

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Lex annullans actum

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

gloss. litt. X. quos Doctores non solum de
formidine, sed etiam de dubio & quilibet
loqui, bene probat Palauus part. 3 tract. 4.
resolut. 22. & 23. Lex non censetur ir-
ritans, per hoc solum quod dicatur non
non posuit part. 10 tr. 12. ref. 7.

LEX RESERVATIONIS.

Legem reservantem casus non se
extendi ad peccata commissa, &
non confessa ante reservationem cen-
suit Pasqualig in *quest. can. 2 con. 2. quæst.*
166. n. 2. Quod probatur, ex ipso, à par-
itate aliatum legum. Lex enim de novo
aliquid disponens non respicit præteri-
ta, sed futura, & idē, qui non habent
causam novam, sed antiquam, non iudi-
candi sunt secundum legem novam, sed
secundum antiquam. Ac proinde Rota
decis. 818. num. 2 pars. 3 dixerit legem
subsequentem non se extendere ad præ-
sentia, quæ sunt connexæ cum præteri-
ta. Ergo neque reservatio extenditur
ad absolutionem à solo peccato, quia
quamvis absolutione sit præfens, respicit
peccata præterita, tunc à reservatione
libera. Contraria sententia est com-
muni Doctorum, & conformis praxi
confessoriorum. Tenentem Floro-
nus, Vgolius, Naldus, & Bordonus à
me citari, part. 9. tractat. 8 resolut. 70. Ra-
tio est, quia quamuis reservatio non
impedit peccata iam commissa, quia
jam sunt commissa, poterit detergere ab
eis iterum committendis per correptionem,
& pœnitentiam à superiori impo-
wendam, qui fuit flos intentus à Tri-
deœ. *fest. 14. cap. 7.* Neque in omnibus
hæc lex reservationis æquiparatur cæ-
teris: nam quamuis ignoretur peccatum
esse reservatum, dum committitur,
postea notitia habita, subiacet re-
servationi, quoad absolu-
tio. *acm. part. 0. tract. 15.*
resolut. 39.

LEX ANNVLANS ACTVM.

Non semper lex prohibens actū,
annulat illum. Probatur, quia
prohibitio actus, & annulatio illius sūt
diversi esse actus legis non necessariō cō-
nexi. Probatur exemplis: Ex re natura,
quivout Deo castitatem, prohibetur
matrimonium initre, & tamen si votum
est simplex, matrimonium initum te-
ner. Ulterius, actum irritari est grava-
men, ergo clarè debet apposi. Docto-
res pro hac sententia sunt usque ad sa-
rietatem. Non facile assignatur regula
ad dignoscendum actum esse irritum,
quando exp̄s in lege non dicitur.
Vide Vasquez in 1. 2. D. Thom. tom. 2. *dis-
putat. 16. cap. 3.* & Suarez, lib. 5. de *legibus*
cap. 47. Alii hoc cognoscunt ex consue-
tudine, & ex communione illius intelligentia ita legem explicante. Ita Præpositus
in part. 2. D. Thom. *quest. 95. disputat. 3.*
num. 53. Qui etiam docet actum non
irritari, quando lex prohibens apposuit
aliā pœnā, eo quod legislator videa-
tur contentus illa pœna, quin insuper ir-
ritatio addatur p. 10 tr. 12. ref 6.

LOCARE.

F. I. Ocare est, rem alteri sumpto *Quid lo-*
recio concedere utendam. *Caret*
Et, qui dato pretio rem alienam vtea-
Quid con-
datur? & *locator?* *Caret*
tendam dat, locator. Circulocationem
paucā diceada sunt **+**

2. Et primus, Navarrus *Manual. cap. 17.* *An licet*
numero 195 putavit, non esse licitem lo-
cate domum meretrici absque iusta ali-
qua & virginica causa: quia hoc est mi-
nistriate materiam ad abusum contra ca-
stitatem. Limitat hoc Mendoza in 1. 2.
disputat. 173. sect. 30 §. 394. in casu, quo
domus alteri locari potest: nam unus
quisque tenetur vitare actus turpes suæ
domi exercendos, quoties absque ia-
com-